

桃花女與狐狸男·下

ไฉนเซียน 英顏 เดือน
ปีนปีน « ๒ »

“ท่านประมุข... ข้าได้คืนแล้วดีใจเป็นอย่างยิ่ง...” นางทอดสายตาวนเวียนแสนหิไล้ คิดจะทำให้เขา สะอิดสะเอียนเจียนตาย

ทนไม่ได้แล้วละสิ รีบผลักข้าออกสิ! รีบผลักออก!

แต่คราวนี้นางคาดคิดไปแล้ว ตัวนางขยวมมีเพียงไม่ผลักนางออก กลับกระชับวงแขนอย่าง ผิดวิสัย รวบเอาร่างอ่อนนุ่มของนางแนบชิดแนงอกของเขายิ่งขึ้น ลมหายใจของทั้งสองคนผสมปนเปกัน ยามที่ลมหายใจของนางแปรตบใบหน้าของเขาอย่างแผ่วเบา ลมหายใจของเขาก็ยั่วเฝ้าอยู่บนวงหน้า ของนาง

“ในเมื่อเป็นสตรีของข้าแล้วก็ต้องเชื่อฟังประพุดิตัวให้เรียบร้อย มีเรื่องคับข้องใจอันใดก็บอก สามี สามีจะให้ความเป็นธรรมแก่เจ้า”

อวี่เสียดเถาตัวแข็งที่อ ตัวนางขยวมผู้นี้เกิดประสาทกลับอะไรขึ้นมา เหตุใดไม่หน้อย่างลนลาน เช่นคราวก่อน ผิดปกติยิ่ง พฤติกรรมของเขาในยามนี้กระแสนินหยางไม่ชอบมาพากลนัก ไม่เพียงแต่ ไม่ผลักนางออก กลับกันยังกอดรัดอย่างสนิทแนบแน่น ข้านางยังได้เห็นไฟปรารถนาลูกโชนซ้อนเร้น อยู่จากดวงตาสีนิลของเขา

ไฟปรารถนาวิไม่หรรจนะ! เขาเกิดสนใจนางขึ้นมาจริงๆ อย่างนั้นหรือ เขาหิวโหยจนกินไม่เลือก เป็นด้วย?

มากกว่ารัก กลรักดอกท้อ 2

ไม่เหยียน เขียน ปินปิ่น แปล

《桃花女與狐狸男 下》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2014 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2016 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1978-8

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai
ประกับโดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

- * อวี๋เสี่ยวเถา   สตรีอัปลักษณ์ เชี่ยวชาญทางยา ใช้การข่มขู่ประมุขปราสาทเขาชิงอวี๋เพื่อขอเป็นอนุภรรยา
- * อิ่งเสี่ยวหง   หนึ่งในหญิงงามแห่งยุทธภพ เชี่ยวชาญวรยุทธ์ ได้รับสมญาว่าเทพธิดาดอกอึ่ง
- * ด้วนฉางยวน   ประมุขของปราสาทเขาชิงอวี๋ พรรคอันดับหนึ่งในใต้หล้า หน้าตาหล่อเหลา เป็นที่หมายปองของสตรี
- * ด้วนชิงหลิง   น้องสาวสุดที่รักของด้วนฉางยวน เฉลียวฉลาด นิสัยซุกซนเหมือนปีศาจน้อย
- * เจียงเซ้าเหิง   บุรุษหน้าตาหล่อเหลา นิสัยจริงจังดีอริ้น จงใจปิดซ่อนฐานะแท้จริงของตนเองไว้

77

หลังจากอวีเสี่ยวเถาและตัวหนังสือต่างหนีไปคนละทิศคนละทาง ไม่นานนักคนกลุ่มหนึ่งก็โผล่มาอย่างลึกลับ ขวางพวกอันธพาลที่ไล่ตาม มาจากบ่อนพนัน เข้าจัดการพวกมันไปที่ละคน

อวีเสี่ยวเถาไม่รู้เลยว่ามีคนช่วยพวกนางสังกัดผู้ที่ไม่เล่า คิดมาตลอดว่าตนเองสลัดคนพวกนั้นได้สำเร็จ จนมาถึงร้านฝากเงินเป่าไหล ร้านฝากเงินที่ใหญ่ที่สุดในเมือง หลังจากฝากตัวเงินที่ชนะพนันมาได้ก็แวะเวียน ไปอีกสองสามแห่ง ชื่อเมียดบ้วย เป็ดย่าง และขนมดอกบัว* จนมาถึงสถานที่นัดพบกับตัวหนังสือแล้วแอบกลับปราสาทเขาชิงอวีพร้อมกัน

ทั้งสองคนเปลี่ยนชุดกลับมาแล้วใช้น้ำที่อวีเสี่ยวเถาเคี้ยวขึ้นเอง ล้างหน้าล้างตาที่แปลงโฉมเอาไว้ เห็นว่าสีผิวของตนเองกลับมาขาวผ่องดังเดิม ตัวหนังสือจึงจุปากอย่างอัศจรรย์ใจ เหยยชมพีสะใ้ว่ายอดเยี่ยมไม่หยุด

* ขนมดอกบัว เป็นขนมที่ทำจากแป้ง มีลักษณะเป็นก้อนสี่เหลี่ยม ด้านบนมีตัวลายดอกบัว

อวี่เสี่ยวเถาจนปัญญาจะเปลี่ยนนางไม่ให้เรียกขานว่าพี่สะใภ้บอก
อย่างไรก็ไร้ประโยชน์ ได้แต่สายหน้า เปิดช่องที่ได้จากการตระเวนเที่ยว
เลยว่าต้องกินตอกร้อนถึงจะได้รสชาติ ทั้งสองคนกัดแทะเปิดอย่างจนเกลี้ยง
ต่อด้วยกินขนมดอกบัวจนเรียบวุ้นแล้วกุมท้อง ทำหน้าอิมหนาสำราญ

"วันนี้เป็นวันที่ข้าด้วนชิงหลังเติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้ได้สนุกถึงใจที่สุด!"

นางทำหน้าที่เบิกบาน ยังสนุกไม่หาย

อวี่เสี่ยวเถาคลุมหน้ากลับด้วยผ้าโปร่ง เปลี่ยนเป็นชุดสะอาดสมถะ
เรียบง่าย ด้วนชิงหลังประเมินมองนางอย่างแปลกใจ

"ที่จริงเจ้าไม่จำเป็นต้องสวมผ้าคลุมหน้า ข้าไม่รังเกียจว่าเจ้า
อัปลักษณ์"

"ข้ารังเกียจตัวเองนี่!"

"ในเมื่อฝีมือแปลงโฉมของเจ้าสูงส่ง เหตุใดไม่แปลงโฉมให้ตนเองดู
สวยงามกว่านี้หน่อย ให้เหมือนกับคุณชายหล่อเหลาผู้นั้นอย่างไรเล่า"

"ข้าแปลงโฉมเพื่ออำพรางหูตาจากผู้อื่น ตอนนี้นำพวกเรากลับมาแล้ว
จะแปลงให้ใครดู ผู้คนในปราสาทเขาล้วนรู้ว่าข้าอัปลักษณ์ไม่จำเป็นต้อง
ทำเช่นนั้น"

"อ้อ"

อวี่เสี่ยวเถาตีขาอีกหนึ่ง มองกองกระดูกเต็มโต๊ะ ส่วนด้วนชิงหลัง
นั่งอยู่ตรงนั้น เหมือนไม่มีความคิดว่าจะจากไปสักที

นางถามยิ้มๆ "สนุกหรือไม่"

ด้วนชิงหลังพยักหน้า "สนุก!"

"กินอิมหรือยัง"

"กินอิมแล้ว!"

"ดีมาก เจ้ากลับไปได้แล้ว" อวีเสี่ยวเถารีบออกไปไล่แซกทันที

"เอ๊ะ? แต่ว่า..."

"ไม่มีแต่ รีบกลับไปเร็วหน่อย จួយโอกาสที่ยังไม่มีใครรู้ว่าผู้ที่อยู่ในห้องเป็นสาวใช้ปลอมตัวเป็นเจ้าของ รีบกลับไปเร็วๆ" อวีเสี่ยวเถาหิ้วคอเสื้อของตัวนซิงหลิงขึ้น แล้วดันนางออกไปข้างนอก ไม่เหลือช่องว่างให้ต่อรอง

"เมื่อใดพวกเราจะแอบออกไปอีก" ตัวนซิงหลิงที่กำลังถูกดันออกไปด้านนอกถามอย่างตื้ออ้าน

"วันนี้สร้างความสะดวกันให้ดาวเคราะห์ร้ายในป๋อนพั้น สถานการณ์คับขัน อยู่อย่างสงบเสงี่ยมในปราสาทเขาไปชั่วคราก่อน"

"ต้องอยู่นานเท่าไร"

"หลายเดือน"

"นานถึงเพียงนั้นเชียวหรือ"

"ข้ารักษาสัญญาของข้าแล้ว เจ้าก็ต้องรักษาสัญญา อย่าลืมนะว่าเจ้าสัญญานะว่าจะรักษาความลับ" นางตั้งคุณหนูใหญ่มาถึงข้างหน้าต่างอีกมือหนึ่งผลักหน้าต่างให้เปิดออก

"ป็นหน้าต่าง?" ตัวนซิงหลิงจ้องนางตาโต

"แน่นอนสิ อย่าลืมนะว่าคุณหนูใหญ่อยังหลับกลางวันอยู่ในห้อง อย่าให้ใครเห็นเจ้า" ว่าแล้วก็ดันตัวนซิงหลิงออกไปข้างนอก แล้วปิดหน้าต่างลง

หลังส่งคุณหนูใหญ่ผู้ติดหนึบออกไปแล้ว อวีเสี่ยวเถาก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง นางบิดขี้เกียจ กินจุนอิมหน้าแล้วก็ตัดสินใจว่าเมื่อถึงเวลาอาหารเย็นให้คนนำโจ๊กสักชามพร้อมกับแก้มขี้มา ก็พอ

ส่วนอีกฟากหนึ่ง หลังตัวหญิงหลังออกไปแล้วก็ไม่ได้เดินกลับไปยัง
เรือนของตนเอง แต่เดินตัดตรงไปยังเรือนชงเทา

เมื่อมาถึงเรือนชงเทา นางค่อยๆ ย่องอย่างแผ่วเบามาจนถึงหน้าประตู
แอบฟังความเคลื่อนไหวด้านใน

"เข้ามา"

คำสั่งแว่วมาจากด้านใน รวากับว่าได้ยินเสียงของนางตั้งแต่ต้นแล้ว
ตัวหญิงหลังแลบลิ้นแล้วผลักเปิดประตู ก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป
อย่างฝ่าฝืน เสียงกังวานใสไพเราะเอ๋ยขึ้น "ไม่สนุกเลย พี่ใหญ่อย่ารู้สึกไว
ขนาดนี้ได้หรือไม่"

ตัวนางยวนซึ่งอยู่ในห้องตำราหมุนตัวกลับมา ทำทางหลอหลอ
นำเกรงขาม "อุบายเล็กน้อยของเจ้าปิดบังหูดพี่ใหญ่ไม่ได้หรอก"

ตัวหญิงหลังร้องฮือแผ่วเบา "ข้าปิดบังพี่ใหญ่ไม่ได้ แต่ว่าคุณมิวิชา
ตัวเบาสูงส่งไม่แน่อาจปิดบังพี่ใหญ่ไว้ได้"

ตัวนางยวนเงยหน้า ถามอย่างออกจะประหลาดใจ "นางเป็น
วิชาตัวเบา?"

"พี่ใหญ่ไม่เห็นหรือ ตอนนั้นพวกเราถูกคนของบ่อนพนันไล่สังหาร
พี่ใหญ่ก็อยู่แถวนั้นสินะ"

ตัวหญิงหลังรู้ว่าที่นางและอวีเสี่ยวเถาหนีมาได้อย่างง่ายๆ เนื่องจาก
มีพี่ใหญ่คอยช่วยเหลือ เพราะการออกจากปราสาทเขาคราวนี้ได้อยู่ภายใต้
ความเห็นชอบจากพี่ใหญ่

"ในใจพี่ใหญ่บังเกิดความระแวงสงสัย ก็เลยให้ข้าใกล้ชิดนางเพื่อ
สืบเรื่องของนาง แต่จากการสังเกตสังกาของข้า นางไม่มีเจตนาร้ายแต่

ประการใดต่อปราสาทเขา แม้แต่ยามออกจากที่นี้ก็ปกป้องข้าอย่างจริงจัง
นางไม่ได้อยากเป็นศัตรูกับปราสาทเขาชิงอวี๋ของพวกเรา"

แม้ตัวนางซึ่งหลังจะดูเป็นคุณหนูใหญ่ที่ได้รับการทะนุถนอมตามใจ
แต่แท้จริงแล้วนางมีจุดที่เหมือนกับอวี๋เสี่ยวเถา นั่นคือพวกนางล้วนเป็น
ปีศาจชุกชนเช่นกัน

ในเมื่ออวี๋เสี่ยวเถาเห็นว่านางเป็นคุณหนูใหญ่ผู้ไม่เคยเห็นโลก
นางก็ยินดีเป็นคนเช่า เพราะนางก็เหมือนกับพี่ใหญ่ที่สนใจใคร่รู้ในตัว
อวี๋เสี่ยวเถามาก ยิ่งได้อยู่ด้วยกันมากขึ้น ยิ่งพบว่าสตรีผู้หาโชครรมดาไม่

แม้พี่ใหญ่สั่งให้นางใกล้ชิดอวี๋เสี่ยวเถา รายงานทุกความเคลื่อนไหว
ทุกการกระทำให้เขารู้ แต่นางคิดว่าอวี๋เสี่ยวเถามีไข่ม่มนางหน้าหนา
คิดแก่งแย่งอยากเป็นอนุภรรยาของพี่ใหญ่

ตัวนางขวนขวายตรากตรำอย่างลึกลับซึ้ง แน่นนอนว่าตั้งแต่พวกนางออก
จากปราสาทเขา เขาก็นำหน่วยคุ้มกันลับคอยติดตาม ทุกความเคลื่อนไหว
ทุกการกระทำล้วนอยู่ภายใต้การสอดส่อง

เขากำสั่งพลิกดูบรรดาขวิดเล็กขวิดน้อยบนโต๊ะ ล้วนเป็นขี้ผึ้งทาปาก
ขี้ผึ้งดอกไม้ และขี้ผึ้งหอม...เขาจับชื่อพวกมันกลับมาจากบรรดานาง
คณิกาในหอโคมเขียนด้วยราคาสูงหลังจากอวี๋เสี่ยวเถาและตัวนางซึ่งหลัง
ออกจากหอจึงแยกย้ายแล้ว

เขาให้หลิวเหรินตรวจสอบของพวกนี้แล้ว เป็นเพียงของทาบำรุง
ความสวยความงามของสตรี และที่หอจึงแยกย้ายก็หาบุคคลต้องสงสัยได้ๆ
ไม่พบ

อวี๋เสี่ยวเถาและตัวนางซึ่งหลังไปบ่อนพนันพร้อมกัน เขานำหน่วย

คุ้มกันลับแอบติดตามไปอย่างเงียบเชียบ นอกจากเห็นนางขณะพนันได้เงินมาแล้วก็ไม่เห็นความผิดปกติใดๆ อีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่สตรีผู้นี้กำลังหนีเอาชีวิตรอดยังไม่ลืมห้อยไปยังร้านฝากเงินตราเพื่อฝากตัวเงินปีกัน

หลังจากตกตะลึงที่ได้เห็นลักษณะท่าทางของนางในฐานะคุณชายผู้หล่อเหลาแล้ว ด่วนฉวยวงก็มั่นใจว่านางคือสตรีที่อยู่ริมทะเลสาบในคืนนั้น

ไม่อาจปฏิเสธว่าวีเสี่ยวเถาทำให้เขาตกตะลึงในรูปโฉมอันงดงาม ทว่าความงามเป็นเพียงเรื่องรอง แต่อีกด้านที่ไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้ของนางทำให้เขาต้องจับใจจนไม่อาจจะสายตาได้

เขาติดตามนางไปตลอดทาง จากตระกองซ้ายทอดขวาในหอคณิกา จนลากไหลมาเทมาในบ่อนพนัน นางแสดงเป็นอะไรก็เหมือนเช่นนั้น ยามยกมือเยื้องย่างเข้ากับบทบาทได้พอเหมาะพอเจาะ ฉลาดเฉลียวใจกล้าทำให้เขาประทับใจอย่างยิ่ง

ในตอนนั้นเขาก็ระจ่างเรื่องหนึ่ง...นางไม่จำเป็นต้องยอมลำบากมาเป็นอนุภรรยาของเขาเลยสักนิด เนื่องจากนางรับผิดชอบตนเองได้ ฝืนฝ้ายมือยามทำการค้าในหอคณิกา ความชำนาญในการชิงไหวชิงพริบในบ่อนพนัน ล้วนพิสูจน์แล้วว่านางปราดเปรื่องไม่ธรรมดา

สายตาสอดประกายเฉียบแหลมภาคภูมิใจคู่นั้น และมุมปากหยักขึ้นเล็กน้อยอย่างลึกลับ ล้วนถูกเก็บเข้าสู่สายตาของเขาอย่างไม่มีตกหล่นแม้แต่เม็ดเดียว ขณะที่ตื่นตะลึงเพราะความงดงามก็ทำให้เขายังเกิดความรู้สึกดังชุดพบสมบัติล้ำค่า

เขาติดตามไปอย่างเงิบเงียบ คอยมองคอยฟังและยิ้มได้ไปตามตลอดทาง

สตรีที่มีมาที่ไปไม่แน่ชัดนางหนึ่งแบกหน้าตาอันอัปลักษณ์มาถึงปราสาทเขาซึ่งอวี๋ กินของเขา ต่อมของเขา ใช้ของเขา อาศัยในเรือนของเขา แอบออกนอกปราสาทเขาเพื่อกว้านซื้ออาหารเลิศรสวันเว้นวัน เทียวเล่นอย่างเป็นอิสระสำราญใจ

หากจิตใจของนางแฝงด้วยเจตนาร้าย เขายังพอรู้ว่าจะลงโทษอย่างไร แต่ว่าบัดนี้คนเขาแค่มากินเปล่าตี๋มเปล่าอาศัยอยู่เปล่าๆ จะว่าแอบวางแผนการร้ายก็ไม่มี จะว่าเป็นความรักก็ไม่ใช่ ทำให้เขาลงมืออำมหิตไม่ลง

สตรีที่มีเพียงความงามยังมีอาจดึงดูดเขาได้ ผู้คนทั่วหล้าคิดว่าเขาเฉยชาในความงามของสตรี แท้จริงแล้วเป็นเพราะไม่มีที่ถูกรสนิยมของเขามีบุรุษประเภทหนึ่ง สำหรับพวกเขาแล้วผู้ที่ไม่ถูกใจ ต่อให้ถอดเสื้อผ้าจนเกลี้ยงอยู่ตรงหน้าก็เป็นได้เพียงไก่ออนขนตัวหนึ่ง แต่หากถูกใจ หญิงปากร้ายเที่ยวตำราดบนท้องถนนก็เห็นเป็นสาวงามแสร้งทำทำโมโหโกรธเคือง

ตัวนางจางยวนก็เป็นบุรุษประเภทนั้น เขาถูกใจสตรีที่เปี่ยมด้วยความสนุกสนาน ดูคล้ายนางปีศาจซุกซน และให้พอดีสตรีผู้ที่มีความงามลุ่มเมื่องให้เขาไม่รู้สึกรังเกียจในหัวใจสุดจะทานทน แล้วทรงเลืบทมาป่าจะอดรันทนรังไม่ให้กระทำการไม่สงบได้เอียงไร

ประเคนมาให้ถึงประตู มีเหตุผลใดจะไม่รับไว้หรือ

แม้ภายนอกของตัวนางจางยวนจะดูไม่สะทกสะท้านกระทั่งอสนีบาต

แต่ในใจปั่นป่วนด้วยเสนาหา ตัวนซิงหลิงซึ่งคอยสังเกตสีหน้าของพีใหญ่ อยู่ข้างๆ รู้สึกได้ว่าความคิดที่พีใหญ่มีต่ออวีเสี่ยวเถาต่างไปจากเดิมแล้ว

ตัวนซิงหลิงโอบำพ้พีใหญ่ในน้ำเสียงแฝงด้วยความประจบประแจง อย่างน้องสาวเพิ่มหนึ่งส่วน "พีใหญ่"

เห็นว่าพีใหญ่มองมาทางนาง ตัวนซิงหลิงก็กดเสียงต่ำเอ่ยอย่าง ลึกลับว่า "ศาสตร์แปลงโฉมของนางพิเศษมาก ที่พีใหญ่คาดเดานั้นถูกต้อง แม้แต่สีผิวนางยังชั่วสุดข้อมให้เปลี่ยนแปลงได้ ข้าสงสัยว่าสภาพของนาง ในตอนนี้ไม่ใช่สภาพที่แท้จริง ไม่แนนางอาจเป็นสาวงามเลิศล้ำก็เป็นได้"

ใช่เพียงสาวงามเลิศล้ำเสียที่ไหน ยิ่งงดงามสะท้านยุทธภพต่างหาก ในห้วงความคิดของตัวนซิงหลิงภาพรูปร่างแบบบางหมดจดตั้ง ดอกบัวที่โผล่พ้นผิวน้ำ

ขณะที่ตัวนซิงหลิงกำลังเอ่ยปากก็มองอากัปฏิกิริยาของพีใหญ่อย่าง ละเอียด อยากรู้ว่าเขาได้ฟังคำนี้แล้วจะตอบสนองอย่างไร

แต่หากตัวนซิงหลิงเผลอให้ผู้อื่นเห็นอย่างง่ายดายว่ากำลังคิดอะไร อยู่ก็มีใช่ตัวนซิงหลิงแล้ว ลึกล้ำยากหยั่งถึงเป็นท่าทีและคุณสมบัติของ ยอดฝีมือในยุทธภพ สีหน้าเข้มงวดน่าเกรงขามหาได้เปลี่ยนแปลงไม่ ดูไม่ออกถึงความผิดปกติใดๆ เผอิญหน้ากับน้ำเสียงล่องหยั่งเชิง ตอบ เพียงประโยคเดียวว่า

"ไม่ว่าเป็นสาวงามหรือไม่ หากเจตนาร้ายต่อปราสาทเขาชิงอวีก็ สังหารไม่เว้น"

เขาหมุนตัวกลับไปนั่งหน้าโต๊ะยาว หยิบตำราขึ้นแล้วทิ้งคำสั่ง ประโยคหนึ่ง "ไม่มีเรื่องแล้วก็ออกไปเถอะ! ตัวปลอมของเจ้ายังอยู่ในห้อง

"ไปเปลี่ยนตัวกับนาง อย่าให้คนอื่นพบเข้า"

"อ้อ...เจ้าคะ" ตัวนซิงหลังแบ่ปาก หมุนตัวถอยออกจากห้องตำรา ทว่าเมื่อนางออกจากห้องก็กระโดดแอบขึ้นไปอยู่บนหลังคา กบดานอยู่ ด้านบน อาศัยต้นไม้ใหญ่อำพรางตนเอง

รอไม่ถึงหนึ่งเคื่อกก็เห็นพีใหญ่เดินออกจากห้องตำราตามคาด ทิศทางที่มุ่งหน้าไปก็คือเรือนเซียงสูย

ตัวนซิงหลังเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ซุกซน พึมพำกับตนเองเสียงเบา

"สังหารไม่เว้น? แปลกจริงเชียว ข้าไม่เชื่อว่าพีไม่รู้ลึกดีต่อนาง ข้าเป็นน้องพี จะไม่เข้าใจพีเชียวหรือ คนที่พวกเราพี่น้องถูกตาต้องใจล้วนเป็นคนประเภทเดียวกัน ข้าชอบนาง มีหรือพีจะไม่ชอบ ฮ่าๆ คราวนี้คงสนุกแน่"

นางไม่กล้าตามไปด้วยกลัวว่าจะถูกพีใหญ่พบเข้า พีใหญ่ต้องการรักษาหน้า นางเป็นน้องจะทำให้เขาขายหน้าได้อย่างไร แต่นางเชื่อว่าตนเองจะมีพีสะใจอย่างแท้จริงในเร็วๆ นี้

ยามนี้วี่เสี่ยวเถกกำลังนั่งขัดสมาธิหลับตาโคจรพลังปรับลมปราณ อย่างตั้งอกตั้งใจ

นางประเมินว่าขอเพียงพยายามอีกหนึ่งเดือนก็จะฟื้นคืนวรยุทธ์ สมบูรณ์ ขอเพียงวรยุทธ์ฟื้นคืนแล้ว นางก็ไปจากปราสาทเขาได้ไปมาได้ อย่างอิสระไม่ถูกจำกัดเหมือนตั้งแต่ก่อน และไม่ต้องคอยรองรับอารมณ์ ยามต้องฟังพาทอาศัยผู้อื่น ยิ่งไม่จำเป็นต้องมองสีหน้าของตัวนฉางยวน อีกด้วย

นี่ถึงตัวนางจางยวน นางก็อดคิดถึงสิ่งละอันพันละน้อยระหว่างเขา
ในช่วงเวลานี้ไม่ได้ คิดถึงความเอ็นชามาก และความเจ้าเล่ห์ของเขา
คิดถึงความเร็ว และแน่นอนว่าคิดถึงความอบอุ่นที่อยากจะแสดงออกใน
ครั้งก่อนของเขาเช่นกัน

ครั้งนั้นนางโคจรพลังจนเลือดลมแตกช้ำ ล้วนอาศัยกระแสปรมาณ
แท้ที่เขาอัดเข้ามาถึงได้รอดชีวิต

ว่าไปแล้วที่วรยุทธ์ของนางฟื้นคืนได้รวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ล้วน
เป็นผลจากเขา ตอนนั้นนางเจ็บปวดมากจนไม่มีเวลาสนใจสิ่งอื่น หลัง
เรื่องนั้นแล้วถึงได้รู้ว่าที่แท้คืนนั้นตัวนางจางยวนอยู่เป็นเพื่อนนางทั้งคืน

ตั้งแต่ตอนนั้นเท่าที่เขามีสอนนางก็เปลี่ยนแปลงไป สายตาที่เขามอง
นางก็ไร้ซึ่งความเอ็นชามีความเอาใจใส่มากขึ้น...เดี๋ยวก่อน! นางกำลัง
คิดอะไรอยู่ นางจะคิดถึงความเร็วของเขา เหตุใดไปคิดถึงความดีของเขา
เสียเล่า

หยุดๆ! แบบนี้ไม่ถูกต้อง ตะหน้าของเขาออกไป ตะออกไป!
อย่ามายุ่งใครของสมองของนาง!

ทันใดนั้นมีคนโอบนางอย่างแรง ด้านบนศีรษะแว่วเสียงที่คุ้นเคย

"เจ้าเลือดลมแตกช้ำอีกหรือ"

อ้อเสียงเถาลิ้มตาขึ้นอย่างประหลาดใจ แล้วตกใจที่พบว่าผู้ที่กอด
นางคือตัวนางจางยวน เขามาอีกทำไมกัน แม้แต่สัมผัสเสียงสัคนิดก็ไม่มี

นี่เป็นเรื่องแน่นอน วรยุทธ์ของตัวนางจางยวนสูงส่งกว่านางมากนัก
หากจงใจเก็บซ่อนสัมผัส นางย่อมไม่อาจจับสังเกตได้

จู่ๆ ตัวนางจางยวนก็ขึ้นหน้ามากอดนาง เพราะเห็นสีหน้าเจ็บปวด คิด

ว่าลมปรานของนางสับสนยุ่งเหยิงตั้งคราก่อน ชาติคู่ไฟอาจแตกได้ ด้วยความเป็นห่วงในช่วงขณะจึงขึ้นหน้ามากอดนางโดยไม่คิด ขณะเดียวกันฝ่ามือหนึ่งก็วางนาบอยู่บนแผ่นหลัง คิดจะอัดพลังวัตรให้นาง

"ข้าไม่เป็นไร เจ้ามาได้อย่างไร" นางตื่นนอนจะผละออก

"อย่าขยับ" เขาชมวดคิ้ว ถือโอกาสจับชีพจรบนข้อมือของนางไปด้วยยามที่เขาสำรวจชีพจรของนาง คิ้วคมเข้มพาดเฉียงเล็กขึ้นเล็กน้อย อย่างควบคุมไม่ได้ แต่นางก็ตื่นนอนจนผละออกจากอ้อมกอดของเขารวดเร็ว รีบคลานไปอยู่อีกฟากของเตียง กุมข้อมือที่เพิ่งถูกเขาสัมผัสเมื่อครู่ ก้มหน้างุด เบนสายตาทลบอย่างกลัวถูกจับผิด

"ข้าไม่เป็นไร" นางฝังมือสองข้างลงไปในผ้าห่ม ซุกซ่อนเอาไว้

ใจนางเต้นโครมครามไม่หยุด ทางหนึ่งคาดไม่ถึงว่าตัวนางจะยามาที่นี้กะทันหัน อีกทางหนึ่งก็กลัวว่าเขาจะตรวจพบอะไรเข้า ตอนแรกที่มาถึงปราสาทเขาชิงอู่ นางไม่มีวรยุทธ์ แต่ตอนนี้วรยุทธ์ฟื้นคืนมาแล้วแปดส่วน นางกลัวว่าจะถูกเขาจับสังเกตจนเกิดความสงสัยได้

ตัวนางจับชีพจรเมื่อสักครู่ก็จับได้ถึงจุดที่น่าสงสัย เขารู้ว่าร่างกายของนางเกิดการเปลี่ยนแปลง ทว่าใบหน้าเขากลับไม่แสดงออกแต่อย่างใด

"เจ้าไม่สบาย?" เขาถาม

"ไม่ใช่"

เห็นระยะห่างที่นางตั้งใจเว้นไว้ ตัวนางจงใจมองข้าม แล้วย้ายไปนั่งฟากเดียวกับนาง เห็นเขาข้ามมา นางรีบหาข้ออ้าง

"ข้ารินน้ำชาให้ท่านประมุขสักจอก"

นางหาเหตุจะลงจากเตียง แต่เท้าทั้งสองข้างของนางยังไม่ทันได้แตะกับรองเท้าปึก แขนของตัวนางจางยวนก็ยื่นมารวบนางกลับไปยังเตียงตายราวพลิกฝ่ามือ พร้อมกระชับเข้าสู่อ้อมกอดอย่างหน้าตาเฉย ประหนึ่งว่าเขาปฏิบัติต่อนางเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร

ฝ่ามือใหญ่ยื่นมาปลดผ้าคลุมหน้านางออก จ้องสำรวจใบหน้าของนาง "ในเมื่อไม่ได้ไม่สบาย เหตุใดสีหน้าถึงไม่น่ามอง"

อิวี่เสี่ยวเถกาคาดไม่ถึงว่าเขาจะดึงผ้าคลุมหน้าของตนเองออก โชคดีที่พอกลับมานางก็ใช้ยาพิษแปลงโฉมกลับแล้ว

"ท่านประมุข ข้าหน้าตาอัปลักษณ์ เดิมใบหน้าก็ไม่น่ามอง" พุดพลางก้มหน้า ไม่คิดจะสบสายตากับเขา บัดนี้ทั้งคู่อยู่ใกล้กันถึงเพียงนี้ ท่ามกลางสายตาจับจ้องของเขา นางรู้สึกผวา สัมผัสได้ว่าวันนี้สายตาของเขาช่างบีบเค้นผู้คนนัก

ในเมื่อหมดหนทางรักษาระยะห่าง นางจึงได้แต่นั่งอยู่อย่างว่าง่าย เดิมคิดว่าขอเพียงนั่งอยู่เท่านั้นก็พอ ผู้ใดจะรู้ว่ามือไม้ของบุรุษอยู่ไม่สุข เห็นว่านางก้มหน้าก็ยื่นมือมาเซยคางขึ้น บังคับให้นางสบตาเขาตรงๆ เซยคางนางขึ้นยังไม่พอ ยังประคองวงหน้าหยาบกร้านของนางอย่างมีนัย ทำให้นางได้แต่จ้องเขาอย่างตะลึงงัน

ตัวนางจางยวนยิ้มมองสีหน้าที่นตะลึงของนาง ประหวัดถึงสิ่งที่ได้พบได้เห็นในวันนี้ ลักษณะการแต่งกายคล้ายคลึงบรรดาคุณชาย อากัปกริยาหยอกเย้ากับแม่เล่า ฉวยโอกาสลวนลามนางคลินิก ช่างซ้ำของกว่าบุรุษแท้ๆ เสียอีก

และคิดถึงการแสดงออกของนางยามอยู่ในบ่อนพนัน พิสูจน์ว่านาง

ใจกล้าละเอียดรอบคอบ และต่อมายังห้อยตะขิงไปกว้านซื้ออาหาร ทำให้รู้สึกวามางข้างคล้ายกับเด็กน้อย รอยยิ้มเปี่ยมด้วยความพึงอกพึงใจบนใบหน้า บางส่วนไว้เตี๋ยงสาและบางส่วนซุกซน

ตลอดทางที่เขาตามไปก็ได้อันอยู่ตลอด หลังจากทีนางมาถึงปราสาท เขาแล้วก็ปรากฏทั้งสี่หน้ายอมอ่อนข้อให้ด้วยเห็นแก่การใหญ่ ยกยอปอปั้นเพื่อเอาอกเอาใจ ระแวดระวังเป็นอย่างยิ่ง เหมะเกริมไม้ไผ่ดี และปราดเปรี๊องซุกซน สี่หน้าหลกหลายมากมายถึงเพียงนี้ทำให้เขามองไปเรื่อย ๆ กลับยิ่งมอ่งยิ่งถูกใจ

ใบหน้าของนางในยามนี้หาใช่ลักษณะที่แท้จริงไม่ เกรงว่าแม้แต่นามอวีเสี๋ยงเถาก็คงเป็นนามปลอมกระมัง

นางนั่งขัดสมาธิโคจรพลังปรับสภาพลมหายใจทุกวี่วัน แน่นอนว่าต้องเคยบาดเจ็บภายในมาก่อนจนทำให้สูญเสียวรยุทธ์ไปชั่วคราว จำเป็นต้องหาที่พักรักษาตัวอย่างสงบ นี่อาจเป็นเป้าหมายทีนางมายังปราสาทเขาก็เป็นได้

หลังเรียงร้อยหลายเรื่องราวเข้ากันแล้วก็อธิบายได้อย่างทะลุปรุโปร่ง นี่เป็นสาเหตุทีนางเข้ารักษาแลกกกับตำแหน่งอนุกรรยาในตอนแรก และหลังจากเรื่องนั้นแล้วก็หลบอยู่แต่ในเรือนเซี๋ยงสุ่ย ไม่แก่งแย่งให้เป็นที่โปรดปราน ไม่เรียกร้องใดๆ สงบเสี๋ยงมจนทำให้ผู้คนคิดว่านางมาเพื่อกินดื่ม และอยู่อาศัยเปล่าๆ เท่านั้น

ความจริงพิสุจน์แล้วว่านางมาเพื่อกินเปล่าดื่มเปล่าและอยู่อาศัยโดยเปล่าจริงๆ ถือเอาปราสาทเขาชิงอวีเป็นสถานที่พักพื่นอันสงบเสี๋ยบดูภายนอกเหมือนมีใจหลงไหลต่อเขา ความเป็นจริงกลับรับมือเขาเพื่อ

เอาตัวรอดอยู่ต่างหาก

หลังจากคิดทุกอย่างจนปรุโปร่งแล้ว เขาก็อดอยากู้อู้เรื่องทุกอย่างของนางไม่ได้

นางเป็นใครกันแน่ และเหตุใดนางจึงเลือกเขา

ตัวนางยวนดูออกกว่านางไม่ได้มีเจตนาหาต่อเขาสักเท่าไร หากเพียงเสาะหาที่ปกป้องคุ้มภัย นางน่าจะเล่นกับเขาโดยตรงโดยใช้ยารักษาแลกรับการคุ้มครอง เขาต้องปฏิบัติต่อนางอย่างดีเป็นแน่ เหตุใดนางถึงไม่ทำเช่นนั้น แต่กลับใช้วิธีข่มขู่มาเรียกร้องตำแหน่งอนุภรรยา

นางฉลาดปราดเปรื่องถึงเพียงนี้ หากจะไม่เข้าใจว่าทำเช่นนั้นย่อมทำให้เขารังเกียจ และจะเป็นศัตรูกับผู้คนในปราสาทเขา นอกเสียจากว่านางมีความทุกข์ยากอย่างอื่น

เขาคิดถึงที่ตัวนซิงหลังบอกว่านางไม่คิดตั้งอยู่นาน จะจากไปเอง และวันเวลาที่จะจากไปเกรงว่าคงเป็นวันที่วรยุทธของนางฟื้นตัวสมบูรณ์ กระมัง!

เมื่อครู่ลองจับชีพจรของนาง พบว่าวรยุทธดูเหมือนจะขึ้นไม่น้อย นี่แสดงว่าวันที่นางจะจากไปอยู่ไม่ไกลแล้วใช่หรือไม่

เริ่มแรกเขาขับไล่นางให้จากไป นางไม่ยอมไป บัดนี้นางคิดจากไปโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด เปลี่ยนเป็นเขาไม่ยินยอมเสียแล้ว

เขาจะอนุญาตให้นางเป็นตั้งลมพัดจากไปตามอำเภอใจหลังจากที่ถูกใจแล้วได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาเกิดสงสัยหวั่นหวาดว่าหากนางจากไปแล้วก็คงเหมือนกับเรือใบไม้ที่ล่องลอยเพียงลำพัง* หายไปใน

* เรือใบไม้ที่ล่องลอยเพียงลำพัง เป็นสำนวน อุปมาว่าต้องอยู่คนเดียว โดดเดี่ยว

คลื่นมนุษย์อันกว้างใหญ่ไพศาล ยากจะเสาะหา เขาซึ่งคุ้นเคยกับการควบคุมทุกอย่างรู้สึกว่าอุ่นใจต่อเรื่องนี้

เขาไม่รู้นามของนางไม่ว่านางมาจากที่ใด แม้แต่ใบหน้าที่เขาจริงของนางก็ยังไม่แน่ชัด คิดมาถึงตรงนี้เขาก็กระซิบวงแขนกอดนางแน่นไว้ในแขนอก

บัดนี้นางยังเป็นอนุภรรยาของเขามีเซหรือ ในเมื่อเป็นสตรีของเขาสามีมาถึงห้องร่วมเรียงเคียงหมอนโอบกอดจูมพิदनนั้นเป็นเรื่องถูกต้องตามหลักสังฆกรรมแห่งฟ้าดินหรือมีเซ คิดมาถึงตรงนี้แสงเพลิงในดวงตาของเขาดั้นเร่า รอยหยักโค้งที่มุมปากค่อยๆ ยกขึ้น

บัดนี้สิ่งที่เขาคิดอยู่ในใจคือเสี่ยวเถาย่อมไม่อาจรู้ได้รู้สึกเพียงว่ามีมือที่ประคองอยู่บนหน้าข้างนำราคาญ ทำเอาใจของนางเต้นโครมครามอย่างสับสนวุ่นวาย และไม่รู้ว่วานนี้บุรุษผู้นี้กินยาอะไรผิดสำแดงเข้า ถึงได้แล่นเข้ามาในห้องนางแล้วมือไม่อยู่ไม่สุขแบบนี้

ไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้สัมผัสสตรีมานานจนหิวโหยไม่เลือกอาหารหรือกระทั่ง "ท่านประมุขมาที่นี่มีเรื่องอันใดกันแน่" นางอดคว่ำมือที่อยู่ไม่สุขบนใบหน้าไว้ไม่ได้ โพล่งถามเขาออกมาตรงๆ ให้รู้แล้วรู้รอด

"ไม่มีเรื่องอันใดเข้ามาห้องเจ้าไม่ได้หรือ"

"ความหมายของข้าคือท่านประมุขมีงานยุ่งมากมาโดยตลอดท่ามกลางร้อยเรื่องยุ่งเหยิงยังมีเวลามาหา ทำให้ข้าประหลาดใจที่ได้รับเมตตา"

"เพราะสามีปล่อยให้เจ้าเหงา ต่อไปสามีจะมาอยู่กับเจ้าบ่อยๆ ไม่ให้เจ้าเหงาเปล่าเปลี่ยวเกินไป"

อวี่เสี่ยวเถาดลิ่งตาโต แต่ก่อนต่อน้ำนางเขามักเรียกตนเองว่า 'ซำ'
จู๋ มาเปลี่ยนคำเรียกขานตนเองว่า 'สามี่' ทำเอานางยิ่งเพิ่มความระแวง
ระวัง

นางกะพริบตาปริบๆ จ้องดวงตาแฝงด้วยรอยยิ้มของตัวนางฉายวน
คิดในใจว่าจะเล่นละครก็ต้องเล่นด้วยกันทุกคน นางจึงยิ้ม โอนอ่อนเอ่ย
ตามวาทะของเขาว่า "ท่านประมุขมาหาได้ ซำเบิกบานใจเป็นที่ยิ่ง ซำคิดถึง
ท่านประมุขมาก ท่านประมุขคิดถึงซำหรือไม่" นางเอ่ยวาจาจางใจเลียนแบบ
น้ำเสียงขอด้อนฉอเลาะของนางคณิกาในหอโคมเขียว จินตนาการว่า
ก่อนหน้าก็ทำแบบนี้จนเขาสะอิดสะเอียนหนีไป คราวนี้จะได้ไม่ต้องรบกวน
ความเงียบสงบของนาง

"คิดถึงสิ มิใช่ซำมาอยู่กับเจ้าแล้วหรือหรือ"

คาดไม่ถึงว่าเขาจะไม่ปฏิเสธ ยอมรับมาโดยตรง

เดิมนางถูกเขารวบเข้ามา ไม่ได้เห็นร่างให้โดยตรง ยามนี้จึงจางใจ
หมუნตัว สองแขนโอบคอและแนบตัวอิงแอบ ให้ใบหน้าอัปลักษณ์นี้
เผชิญหน้ากับเขา

"ท่านประมุข...ซำได้ยินแล้วดีใจเป็นอย่างยิ่ง..." นางทอดสายตา
หว่านเสน่ห์ใส่ คิดจะทำให้เขาสะอิดสะเอียนเจียนตาย

ทนไม่ได้แล้วละสิ รีบผลักซำออกสิ! รีบผลักออก!

แต่คราวนี้นางคาดผิดไปแล้ว ตัวนางฉายวนมิเพียงไม่ผัดกันงออก
กลับกระซิบวงแขนอย่างผิวดิวสีย์ รวบเอวร่างอ่อนนุ่มของนางแนบชิด
แฝงอกของเขายิ่งขึ้น ลมหายใจของทั้งสองคนผสมปนเปกัน ยามที่
ลมหายใจของนางเป่ารดใบหน้าของเขาอย่างแผ่วเบา ลมหายใจของเขา

ก็ย่ำเข้าอยู่บนวงหน้าของนาง

"ในเมื่อเป็นสตรีของข้าแล้วก็ต้องเชื่อฟังประพฤติตัวให้เรียบร้อย มีเรื่องคับข้องใจอันใดก็บอกสามี สามีจะให้ความเป็นธรรมแก่เจ้า"

อดีตสาวเถาตัวแข็งทื่อ ตัวนางยวนผู้เกิดประสาทกลับอะไรขึ้นมา เหตุใดไม่หนีอย่างสนลานเช่นคราวก่อน ผิดปกติยิ่ง พฤติกรรมของเขา ในยามนี้กระแสนินหยางไม่ชอบมาพากล* นักไม่เพียงแต่ไม่ผลักดันงอกกลับกันยังกดรัดคออย่างสนิทแนบแน่น ข้านางยังได้เห็นไฟปรารถนาลุกโชนซ่อนเร้นอยู่ในดวงตาสีนิลของเขา

"ไฟปรารถนารึ ไม่หอรกนะ! เขาเกิดสนใจนางขึ้นมาจริงๆ อย่างนั้นหรือ เขาหัวโหยจนกินไม่เลือกเป็นด้วย?"

สายตาที่สำรวจบนดวงหน้าของนางช่างลึกลับเหลือเกิน เขาไม่ควรมีสายตาเยี่ยงนี้ ต่อให้มีก็ไม่น่าจะมีต่อนาง

นางถึงกับกลืนลมหายใจ ถูกเขาโอบอ้อมอยู่ในอ้อมกอด ฝ่ามือใหญ่ยังลูบไล้นางอย่างรักใคร่ทะนุถนอม ทำให้นางไม่อาจสงบอารมณ์เหมือนก่อนหน้า นางอดกลั้นต่อการดูหมิ่นดูแคลนของผู้อื่น อดทนต่อคำพูดถากถางเยินชาของผู้อื่นได้ แต่ความใกล้ชิดสนิทสนมอย่างแปลกประหลาดเช่นนี้ก็กลับไม่อยู่ในขอบเขตความอดทนอดกลั้นของนาง

"ข้ารู้ตัวดีว่าหน้าตาอัปลักษณ์ มิกำลังทำให้สายตาของท่านประมุขแปดเปื้อน อย่างไรก็ตามเสียอย่าขัดตาท่านประมุขจะดีกว่า"

นางคิดหาข้ออ้างผละออกจากอ้อมกอด แต่กลับพบว่าเขาไม่คิดจะคลายมือ

* กระแสนินหยางไม่ชอบมาพากล เป็นสำนวน หมายถึงท่าทาง การพูดจาผิดปกติ คาดเดาไม่ได้

"ใบหน้านี้พอมองนานเข้าก็เคยชินแล้ว"

ลมหายใจของเขาเป่ารดออยู่บนใบหน้าของนาง ย้ำเตือนถึงความใกล้ชิดในยามนี้ของทั้งคู่ กลิ่นอายเสน่ห์หาอบอวล บุรุษผู้นี้ใจยั่วเย้านางที่นางเสแสร้งกระทำได้นั้นเพราะรู้ว่าตัวนางขวนไม่ได้ชอบนางจึงย่ำมใจยั่วยวนเขา แต่พอเขาเอาจริงขึ้นมากลับกลายเป็นว่านางอยู่ไม่เป็นสุขแล้ว ส่วนที่ถูกลูบได้ล้วนขนลุกชู

นางหน้าตึง ผืนฉีกยิ้มเล็กน้อย แสร้งทำประจบประแจง "จริงหรือที่ท่านประมุขไม่ถึงสาคความอัปสักษณ์ของข้า ข้ายินดียิ่งที่ได้รับความเมตตา"

"ช่วงนี้ลำบากเจ้าแล้ว ช่วยดูแลรักษาอาการป่วยให้ผู้คนในปราสาทเขามากถึงเพียงนี้ น้ำใจนี้สามีขอจดจำไว้" ขณะที่เขาเอ่ยปาก มือใหญ่ที่ลูบไล้อยู่บนดวงหน้าของนางก็เคลื่อนต่ำลงไปที่ทรวงอก กอบกุ่มความนุ่มนิ่มข้างหนึ่งของนางไว้มิด

'ความเจ้าชู้' ที่มาอย่างกะทันหันนี้ทำให้หัวใจเสียวเสียวถามว่ามีปีศาจเขาไว้โดยไม่ต้องคิด ประโยคว่า 'เจ้าคิดจะทำอะไร' เกือบจะถามด่าออกไป โชคดีที่ยังปากไว้ทัน

"หืม?" เขาจ้องนาง สายตาน่าหลงใหลทว่าน่าเกรงขามจ้องมองอย่างสงสัยว่าเหตุใดจึงขัดขวางเขา

หัวใจเสียวเสียวอยากถีบคนผู้นี้ออกไปในคราเดียว เขากล้ายื่นกรงเล็บปีศาจใส่นาง? แม้ทั้งคู่เคยสัมผัสเนื้อตัวกันมาก่อน แต่คืนนั้นสำหรับนางแล้วเป็นเพียงการกระทำเพื่อเอาชีวิตรอด นางไม่ยอมรับสักริดว่าตนเองเป็นสตรีของเขา

ความทรงจำอันเลวร้ายในคืนนั้นนางจะถือเสียว่าถูกสุนัขกัด แต่จะให้นางมีความสัมพันธ์ทางร่างกายกับตัวนางยวนอีก ต่อให้ตายก็ไม่ยอม

"ท่านประมุขเป็นอะไรไป จู่ๆ ก็ดีต่อข้าถึงเพียงนี้ ทำให้ข้ารู้สึกไม่คุ้นเคยเลย"

ตัวนางยวนมองออกถึงความไม่ยอมรับในสายตาของนาง มุมปากหยักยกขึ้นเล็กน้อย ฝ่ามือใหญ่เปลี่ยนมากุมมืออันอ่อนนุ่มของนาง ยกขึ้นวางบนริมฝีปากแล้วประทับจุมพิตคราหนึ่ง

"ทำไม ไม่ยอมให้ข้าและเต้ต้องตัวเจ้าอย่างนั้นหรือ"

เมื่อถูกเขาสอบถามโดยตรงไปตรงมา นางไม่รู้ว่าควรจะตอบอย่างไร ตามฐานะแล้วนางคืออนุภรรยาของเขา เขาและเต้ต้องนางเป็นเรื่องถูกต้องตามหลักสังฆกรรมแห่งฟ้าดิน

นางก็เคยยอมให้เขาและเต้ต้องตัวมาก่อน อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นบุรุษที่นางเลื่อมแต่นางใจแคบมากและคิดแค้น ลืมไม่ลงว่าตอนนั้นที่เขาและเต้ต้องนางมีความรังเกียจเคียดขื่นเพียงใดบนใบหน้า ข้ายังคิดให้ผู้อื่นมากระทำแทนตนเอง

ต่อให้นางกระทำไม่มีเหตุผลก่อน แต่นางก็ยังไม่พอใจ ในเมื่อถอนพิษราคะแล้วนางก็ไม่ต้องการเขาอีก

"ช่างไม่ประจวบเหมาะเสียจริง ข้ามีระดู คงปรนนิบัติท่านประมุขไม่ได้"

"อ้อ? เช่นนั้นช่างน่าเสียดายนัก" ตัวนางยวนถอนหายใจเสียดเสียดยอดอย่างแท้จริง

เห็นเขาถอนหายใจ นางก็ลอบใส่ใจไปเลาะหนึ่ง คิดว่าไล่เขาไป

ได้สำเร็จแล้ว แต่ผู้ใดจะคิดว่าจู่ๆ ตมหายใจของเขาจะครอบงมมา
นางห้ามปรามไม่ทัน รีมฝีปากถูกเขาชิงจุมพิตเสียแล้ว...

ตัวอย่าง

กลัวรัก ดอกท้อ

เล่ม 2

'ตัวนางขานาน' ประมุขแห่งปราสาทราชอิทธิวิจิระวิบุณยกรรมา!
เพียงง่ามแด่นักทำให้สตรีที่ท้อแล้วใจสลาย
ด้วยตัวนางขานานนั้นนับเป็นยอดบุรุษในฝัน
แต่ที่ทำให้ผู้คนโกรธเป็นไฟเป็นไฟก็เพราะอนุภรรยาที่ว่า
เป็นแม่นางอภิสิทธิ์ชนที่บิบบอวาชีชีวิตอันสว่างท่ามกลางประมุขแห่งเมืองอตำแน่ง!

แต่ใครจะกันด่าอะไรก็ช่าง 'อวีเสียวเตา' ด้รานั้นจะใสใจ
ในเมื่อนางนี้ป็นนางพลอย
ใบนี้นางอภิสิทธิ์ชนนี้ก็ไม่ใช้โฉมหน้าที่แท้จริงของนาง
หากพิชัเพราะเพชฌัญญูร้ายเขมื่อนตายทั้งป็น
สิ่งหรือนางจะยอมเป็นอนุภรรยา!

แต่สำหรับตัวนางขานาน นางเป็นใครเล่าสำคัญ
ให้ยอมหนึ่งเขมฤกขุดศพเพียงฝ่ายเดียวนั้นหรือ ไม่ส่วนนี้เสียละ
หากพิชัญญูคุณ เขายอมตอบแทนด้วยชีวิต
หากคิดดั่งพุ่ม อย่างนี้บิจจะอยู่เป็นสุข!

Jamsai Customer Care

ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1978-8

9 786160 619788

กลรักดอกท้อ 1+2
ราคาชุดละ 359 บาท